

פרק ז'

- פסוק א' - הראני ד' במראה הנבואה פורענות שרוצה להביא, והיא: ד' יאסוף ארבה שנקרא גובי בתחלת צמיחת העשב המאוחר שנקרא לקש, העשב הזה גדל אחרי שגזזו את העשב למאכל בהמות המלך
- פסוק ב' - כאשר ראיתי במראה הנבואה שהארבה גומר לאכול את עשב השדה, התפללתי אל ד' ואמרתי לו סלח נא לעון ישראל, כי יעקב קטן ואינו יכול לעזור לעצמו, והאויב ודאי שלא יעזור, א"כ ימות חלילה ברעב.
- פסוק ג' - התחרט ד' על הגזרה ואמר שלא תבוא הגזרה.
- פסוק ד' - עוד הראה לי ד' במראה הנבואה, כיצד הוא קורא למלאכי מעלה שיריבו עם ישראל ע"י שיביאו חום שורף כאש, ויתייבשו מי התהום, וישרפו את השדות.
- פסוק ה' - התפללתי אל ד', בבקשה מנע את הגזרה, כי יעקב חלש, ולא יוכל לכלכל את עצמו ברעב.
- פסוק ו' - התחרט ד' על הגזרה ואמר גם פורענות זו לא תגיע.
- פסוק ז' - הראני ד' במראה הנבואה, כיצד הוא ניצב על חומה שבנויה בקו המשקולת, ובידו הוא מחזיק קו המשקולת לבדוק אם הבנין ישר.
- פסוק ח' - ד' פנה אלי בשאלה, מה אתה רואה עמוס, השבתי קו משקולת, אמר לי ד' זה רומז שאני שופט את ישראל לפי שורת הדין, ולא אוסיף למחול להם.
- פסוק ט' - הבמות שבנו לע"ז יהיו שוממים, כי מרוב צרות לא יהיה מי שיבוא אליהם, מכנה אותם בשם במות ישחק, על שם שיצחק נעקד על גב המזבח לעשות רצון ד', ובניו עובדים בבמות לע"ז, והמקדשים של ישראל, היינו בית אל, גלגל, ודן ששם היו במות גדולות, יהיו חורבן, ואקום על משפחת ירבעם להרגם בחרב, הכוונה לזכריה בן ירבעם שנהרג ע"י שלום בן יבש.
- פסוק י' - עמוס היה מתנבא נבואות אלה בבית אל, ואמצייה שהיה כהן של ע"ז בבית אל שמע את נבואתו, ושלח אל ירבעם מלך ישראל, עמוס מדבר עליך דברים המביאים לידי מרד בך, כי כשישמעו שונאיך דבריו ירצו להרגך ע"פ נבואת עמוס בדבר ד', ועם ישראל לא יכול לסבול את דבריו שמדבר רעה על ישראל.
- פסוק י"א - כך אמר עמוס: ירבעם ימות בחרב, ועם ישראל יגלה מארצו. (אמצייה שיקר, כי לא אמר עמוס שירבעם יהרג בחרב אלא בנו זכריה).
- פסוק י"ב - אמצייה פנה אל עמוס ואמר לו אתה שמתנבא עתידות אין לך מה לעשות פה קום ברח אל ארץ יהודה ששם יש את מקדש ד' ושם תתנבא, ואמר לו בדרך לעג, שם יפרנסו אותך בשביל נבואותיך, כי אתה מתנבא רעות על מלכות אפרים מלכות עשרת השבטים.
- פסוק י"ג - אבל בבית אל לא תתנבא עוד, לפי שכאן יש את ארמון המלך, ויש חשש שעבדי המלך יהרגו אותך.
- פסוק י"ד - ענה עמוס ואמר לאמצייה, אינני נביא מנעורי וגם לא בא לי זה הדבר בירושה מאבותי, אלא רועה בקר אני, ומערבב שקמים שהם תאנים עם דברים נוספים למאכל הבהמות. כוונתו לומר שיש לו פרנסה ואינו בא להתנבא לשם פרנסה.

פסוק ט"ו

_ לא עזבתי עבודתי מרצוני, אלא ד' לקח אותי מהצאן שרעיתי, וציוה אותי להתנבא על ישראל.

פסוק ט"ז

_ ומכיון שאיני מתנבא בשביל לקבל שכר שמע דבר נבואה אע"פ שלא תתן לי שכר, אתה אומר לי שלא אתנבא על ישראל, ולא אומר נבואה על במות הע"ז של בני יצחק שיהיו שוממים.

פסוק י"ז

_ כה אמר ד' אשתך תזנה בתוך העיר, שזו זנות ברצון, בניך ובנותיך יהרגו בחרב, אדמתך תחולק ע"י חבל שמודדים בו את הקרקע, ותמות בגלות על אדמה טמאה בין הגוים, ועם ישראל יגלה מעל אדמתו היא ארץ ישראל.